

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, XXX
[...] (2018) XXX draft

DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI

**privind stabilirea de măsuri de conservare în conformitate cu politica comună în
domeniul pescuitului pentru siturile Natura 2000 și în scopurile Directivei-cadru
„Strategia pentru mediul marin”**

DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI

privind stabilirea de măsuri de conservare în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului pentru siturile Natura 2000 și în scopurile Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”

1. INTRODUCERE

Prezentul document de lucru a fost elaborat de serviciile Comisiei în urma consultării experților din statele membre și a părților interesate relevante. Scopul acestui document este de a descrie bunele practici cu privire la elementele care trebuie luate în considerare de către statele membre atunci când elaborează recomandări comune pentru adoptarea unor măsuri de conservare în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului (PCP)¹ pentru a-și respecta obligațiile care decurg din articolul 6 din Directiva privind habitatele², din articolul 4 din Directiva privind păsările³ și din articolul 13 alineatul (4) din Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin (MSFD)⁴. Acesta are drept scop reamintirea normelor și a procedurilor referitoare la transmiterea unei recomandări comune de către statele membre, pentru a-i permite Comisiei să adopte măsuri de conservare prin intermediul unui act delegat, în temeiul articolului 11 alineatele (2) și (3) din Regulamentul privind PCP.

Prezentul document înlocuiește nota de orientare privind „măsurile în domeniul pescuitului pentru siturile marine Natura 2000”, care a fost publicată în 2009 pe baza PCP anterioare. Acesta ia în considerare noul model de regionalizare, conform căruia statele membre pot prezenta recomandări comune în temeiul articolului 11 din Regulamentul privind PCP pentru adoptarea unor măsuri de conservare prin acte delegate ale Comisiei.

Bunele practici descrise în prezentul document sunt doar în scop informativ și nu aduc atingere interpretării Curții de Justiție și a Tribunalului sau deciziilor Comisiei.

Toate dispozițiile juridice relevante sunt reproduse integral în anexă.

2. CONTEXT

În conformitate cu articolul 6 din Directiva privind habitatele și cu articolul 4 din Directiva privind păsările, statele membre au obligația de a stabili măsuri de conservare pentru siturile Natura 2000 desemnate în cadrul acestor directive (arii speciale de

¹ Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind politica comună în domeniul pescuitului (JO L 354 28.12.2013 p.34).

² Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

³ Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice (JO L 20, 26.1.2010, p. 7).

⁴ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (JO L 164, 25.6.2008, p. 19).

conservare⁵ și, respectiv, arii de protecție speciale) pentru a împiedica deteriorarea și perturbarea habitatelor și a speciilor pentru care sunt desemnate siturile și pentru a îndeplini cerințele ecologice ale acestora. În conformitate cu articolul 13 alineatul (4) din MSFD, programele de măsuri în temeiul directivei trebuie să includă măsuri de protecție spațială, contribuind la crearea unor rețele coerente și reprezentative de zone marine protejate, care acoperă în mod adecvat diversitatea ecosistemelor componente, cum ar fi zonele marine protejate.

În cadrul politicii comune în domeniul pescuitului, statele membre pot adopta măsuri de conservare necesare pentru respectarea obligațiilor care decurg din legislația de mediu a Uniunii în temeiul articolului 11 din Regulamentul privind PCP. Aceste măsuri, care urmează a fi adoptate pentru conservarea resurselor biologice marine, intră, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (d) din TFUE, în competența exclusivă a UE și pot fi adoptate pe baza împuternicirii prevăzute la articolul 11.

Articolul 11 din Regulamentul privind PCP introduce două scenarii:

Scenariul 1 [articolul 11 alineatul (1)]: măsurile⁶ care urmează să fie adoptate pot afecta exclusiv navele de pescuit care arborează pavilionul statului membru în cauză. În acest caz, statul membru în cauză este împuternicit să adopte măsurile în cauză, în condițiile specifice prevăzute la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul privind PCP.

Scenariul 2 [articolul 11 alineatele (2) și (3)]: măsurile care urmează să fie adoptate ar afecta o activitate de pescuit în care mai multe state membre au un interes direct de gestionare⁷. În acest caz, statele membre în cauză cooperează la nivel regional în vederea elaborării unei recomandări comune și a transmiterii acesteia către Comisie. După ce se evaluează dacă recomandarea comună este în conformitate cu cerințele stabilite la articolul 11, Comisia este împuternicită să adopte aceste măsuri prin intermediul unui act delegat. În acest scop se aplică articolul 18 alineatele (1)-(4) și alineatul (6) din Regulamentul privind PCP.

În absența unei recomandări comune în termenul limită stabilit la articolul 11 alineatul (3) primul paragraf sau în cazul în care recomandarea comună nu îndeplinește cerințele de la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul privind PCP, măsurile de conservare pot fi adoptate prin procedura legislativă ordinară în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul privind PCP.

În cazuri de urgență și în absența unor recomandări comune, Comisia adoptă măsurile necesare în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul privind PCP.

⁵ Articolul 6 alineatele (2) - (4) din Directiva privind habitatele se aplică și siturilor de importanță comunitară.

⁶ În cadrul acestui scenariu, în conformitate cu articolul 11 alineatul (1), măsurile se pot aplica fie în limita zonei de 12 mile marine sau în zona economică exclusivă a statului membru în cauză fie în ambele.

⁷ În cadrul acestui scenariu, în conformitate cu articolul 11 alineatul (2), măsurile se pot aplica fie în zona economică exclusivă, fie atât în interiorul zonei de 12 mile marine, cât și în zona economică exclusivă.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, în cazul în care măsurile de conservare se aplică exclusiv în zona de 12 mile marine, statele membre pot, de asemenea, să le adopte în temeiul articolului 20 din Regulamentul privind PCP, în condițiile specificate în acesta.

3. RECOMANDĂRILE COMUNE

3.1. Pregătirea unei recomandări comune

În pregătirea unei recomandări comune, ar trebui avute în vedere următoarele etape.

- Identificarea celorlalte state membre în cauză

Este responsabilitatea statului membru inițiator să determine dacă măsurile pot afecta navele de pescuit care arborează pavilionul altor state membre sau care sunt celelalte state membre care au un interes direct de gestionare a pescuitului care urmează să fie afectat de măsurile pe care intenționează să le adopte. În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) punctul (22) din Regulamentul privind PCP, acest interes direct de gestionare constă fie din posibilități de pescuit, fie dintr-o activitate de pescuit care se desfășoară în zona economică exclusivă a statului membru inițiator. O abordare amplă și transparentă cu privire la consultarea celorlalte state membre poate contribui la identificarea statelor membre care au un interes direct de gestionare a pescuitului care urmează să fie afectat. Se recomandă cu precădere ca autoritățile naționale relevante să inițieze din timp activități de cooperare la nivelul statelor membre între autoritățile competente din domeniul pescuitului și al conservării naturii, precum și între alte departamente relevante (de exemplu, controlul pescuitului, marina etc.).

- Pregătirea recomandării comune și consultarea părților interesate

Articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul privind PCP menționează un termen de șase luni în care statele membre trebuie să prezinte o recomandare comună, după ce statele membre în cauză consideră că statul membru inițiator a furnizat suficiente informații cu privire la măsurile de conservare necesare. Aceasta înseamnă că, după ce statul membru inițiator a pus la dispoziția celorlalte state membre suficiente informații cu privire la măsurile necesare, statele membre au la dispoziție șase luni pentru a prezenta recomandarea comună. Comisia dispune după aceea de trei luni pentru a verifica dacă măsurile sunt în conformitate cu legislația în vigoare (și anume, după caz, cu Regulamentul privind PCP, cu MSFD, cu Directiva privind păsările și cu Directiva privind habitatele), pentru a efectua o evaluare pe baza avizelor științifice și pentru a adopta măsuri prin intermediul unui regulament delegat.

Având în vedere că procesul de colectare a informațiilor și evaluarea științifică necesară, precum și pregătirea recomandărilor comune pot fi îndelungate, aceste etape ar trebui să fie planificate cu atenție. Astfel, se consideră bună practică asigurarea implicării timpurii a părților interesate și a transparenței procedurilor, inclusiv în ceea ce privește calendarul. Se consideră bună practică inițierea de consultări informale cu celelalte statele membre și părți interesate în cauză înainte de începerea perioadei oficiale de 6 luni.

În timpul pregătirii recomandărilor comune, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul privind PCP, statele membre trebuie să consulte consiliile consultative instituite în temeiul Regulamentului privind PCP.

Pentru ca această consultare să producă rezultate relevante și în concordanță cu alte domenii de bune practici⁸, în consultarea cu partenerii (statele membre și părțile interesate) au fost identificate următoarele bune practici:

- (a) informații oportune și acces ușor la informațiile relevante, inclusiv un calendar orientativ;
- (b) suficient timp pentru parteneri pentru a analiza și prezenta observații cu privire la principalele documente pregătitoare;
- (c) canale disponibile prin care partenerii pot pune întrebări, pot aduce contribuții și sunt informați cu privire la modul în care propunerile lor au fost luate în considerare;
- (d) difuzarea rezultatelor consultării.

Întrucât Comisia este împuternicită să adopte măsurile incluse în recomandarea comună, este extrem de important ca măsurile din recomandarea comună să fie clare, complete și adecvate scopului, în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul privind PCP. Obligațiile care decurg din legislația de mediu a Uniunii și obiectivele de conservare⁹ a siturilor în cauză reprezintă punctul de plecare al procesului.

3.2. Informațiile care însoțesc recomandarea comună

Statele membre ar trebui să se asigure că recomandările lor comune sunt însoțite de informațiile biologice, de mediu, sociale, economice și tehnice necesare, precum și de orice altă informație considerată relevantă pentru ca Comisia să își realizeze evaluările în conformitate cu dispozițiile articolului 11 din Regulamentul privind PCP, inclusiv de consultanță științifică relevantă.

Măsurile propuse ar trebui să fie necesare în scopul respectării legislației de mediu menționate la punctul 1 din prezentul document. Aceste măsuri ar trebui să fie proporționale cu obiectivele urmărite și să țină cont în mod corespunzător de dezvoltarea durabilă și de impactul social și economic al măsurilor preconizate. Măsurile propuse ar trebui să fie descrise clar, demonstrând modul în care acestea sunt în concordanță cu obiectivele de conservare pentru situl în cauză, precum și cu abordarea precaută a gestionării pescuitului *„conform căreia absența unor informații științifice adecvate nu ar trebui să justifice decizia de a amâna sau a nu lua măsuri de gestionare pentru conservarea speciilor vizate, a speciilor asociate sau dependente, precum și a speciilor*

⁸ De exemplu, a se vedea elementele relevante din Regulamentul delegat (UE) nr. 240/2014 al Comisiei din 7 ianuarie 2014 privind Codul european de conduită referitor la parteneriat, în cadrul fondurilor structurale și de investiții europene.

⁹ În temeiul MSFD, acestea ar fi evaluarea stării ecologice [articolul 8 alineatul (1) litera (a)] și stabilirea obiectivelor de mediu (articolul 10) pentru a obține starea ecologică bună.

care nu sunt vizate și a mediului acestora” [articolul 4 alineatul (8) din Regulamentul privind PCP].

Casetă de mai jos prezintă bune practici și exemple de informații care trebuie transmise odată cu recomandările comune. Această listă nu este exhaustivă.

ELEMENTE DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN CEEA CE PRIVEȘTE INFORMAȚIILE CARE TREBUIE FURNIZATE DE CĂTRE STATELE MEMBRE ODATĂ CU TRANSMITEREA RECOMANDĂRILOR COMUNE

1. Ar trebui să fie clar precizate stadiul de conservare al habitatelor și/sau speciilor protejate și obiectivele de conservare a sitului Natura 2000¹⁰.
2. Avizele științifice care însoțesc recomandările comune ar trebui să fie fiabile și, după caz, să conțină o cartografiere detaliată a habitatelor protejate.
3. Activitățile de pescuit ar trebui să fie descrise în mod corespunzător. Exemple de informații care pot fi incluse sunt: statisticile privind flota operațională, cum ar fi activitățile flotelor în zonă și în regiune, distribuția flotelor (defalcate pe națiune, unelte și specii); identificarea statelor membre care au în prezent interese active legate de pescuitul în cadrul sitului; informații specifice sitului privind activitățile/tehnicele de pescuit, speciile vizate și nevizate, efortul de pescuit și utilizarea spațiului; activitățile sezoniere de pescuit prestabilite din perioadele recente, de exemplu 3-5 ani; activitățile de pescuit prestabilite cele mai probabile în viitor.
4. Efectele activităților de pescuit asupra habitatelor și/sau speciilor protejate ar trebui să fie descrise și evaluate în mod adecvat. Exemple de informații care pot fi incluse sunt: identificarea amenințărilor asupra activităților de pescuit; impactul cunoscut și cel mai probabil al diferitelor tipuri de unelte de pescuit asupra habitatelor și/sau speciilor protejate; interacțiunea dintre activitățile de pescuit și habitatele și/sau speciile protejate; impactul local sau specific sitului al diferitelor tipuri de unelte de pescuit asupra habitatelor și/sau speciilor protejate.

Ar trebui să fie furnizate, de asemenea, informații privind impactul cunoscut și cel mai probabil al altor activități umane, în afara pescuitului, în zonă și efectele cumulative asupra habitatelor și/sau speciilor protejate.

5. Ar trebui să fie descrise beneficiile de conservare preconizate ale măsurilor propuse asupra ariilor protejate (în ceea ce privește starea bună de conservare a habitatelor și/sau a speciilor sau o stare ecologică bună în conformitate cu MSFD).
6. Ar trebui să fie descris impactul preconizat al măsurilor propuse asupra activităților de pescuit, inclusiv impactul socioeconomic. Pentru noile măsuri care intră în programul de măsuri în temeiul MSFD, ar trebui incluse analizele costuri-beneficii sau evaluările impactului realizate în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din MSFD.

¹⁰ În temeiul MSFD, acestea ar fi evaluarea stării ecologice [articolul 8 alineatul (1) litera (a)] și stabilirea obiectivelor de mediu (articolul 10) pentru a obține starea ecologică bună.

7. Ar trebui să fie prevăzute monitorizarea adecvată a punerii în aplicare a măsurilor în ceea ce privește activitățile de pescuit afectate și obiectivele de mediu care să fie atinse, precum și revizuirea lor periodică, de exemplu măsuri pentru monitorizarea și evaluarea întreținerii și/sau a refacerii habitatelor și/sau speciilor din cadrul sitului, inclusiv un calendar pentru revizuirea măsurilor.

8. Ar trebui să fie evaluate și raportate în mod corespunzător posibila mutare a efortului de pescuit și impactul său asupra noilor zone.

9. Ar trebui să fie clar precizate măsurile de control și de asigurare a aplicării care au fost propuse. Exemple de informații care pot fi incluse sunt: măsurile de control avute în vedere de către statul membru sau de către organizații regionale, zonele ecologice și zonele tampon posibile pentru a asigura protejarea sitului și/sau măsuri de control eficiente.

10. Ar trebui furnizate informații privind coordonarea cu statele membre învecinate, după caz. Ar trebui, de asemenea, furnizate informații cu privire la consultarea consiliului (consiliilor) consultativ(e) respectiv(e).

3.3. Adoptarea actului delegat

Comisia are la dispoziție 3 luni pentru a adopta actul delegat în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul privind PCP coroborat cu articolul 18 din același regulament.

Serviciile Comisiei evaluează recomandarea comună. În acest scop, Comisia consultă organismele științifice corespunzătoare, în conformitate cu articolul 26 din Regulamentul privind PCP și este sprijinită, după caz, de către Comitetul științific, tehnic și economic pentru pescuit (CSTEP) care furnizează evaluări științifice pertinente. Evaluarea CSTEP trebuie să fie validată în cadrul sesiunii sale plenare. Prin urmare, este important să se țină seama de calendarul ședințelor plenare ale CSTEP pentru furnizarea la timp a acestei evaluări.

În cazul în care evaluarea realizată de serviciile Comisiei este pozitivă, Comisia pregătește un proiect de regulament delegat și îl transmite grupurilor de experți relevante în vederea consultării, după care regulamentul delegat este adoptat de către Comisie.

După adoptarea regulamentului delegat de către Comisie, există o perioadă de 2 luni, reînnoibilă o singură dată, în care Parlamentul European și Consiliul își pot face cunoscute obiecțiile. Dacă nu se ridică nicio obiecție în acest termen, regulamentul delegat este publicat în *Jurnalul Oficial al UE* și intră în vigoare.

Lista recomandărilor comune transmise Comisiei și a regulamentelor delegate adoptate și publicate este disponibilă la adresele web ale serviciilor Comisiei:

https://ec.europa.eu/fisheries/cfp/fishing_rules_en

http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/marine/index_en.htm

ANEXĂ — DISPOZIȚII RELEVANTE

Articolul 4 alineatul (1) și articolele 11, 18 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(8) prin „abordare precaută a gestionării pescuitului”, astfel cum este menționată la articolul 6 din Acordul ONU privind stocurile de pește, se înțelege o abordare conform căreia absența unor informații științifice adecvate nu ar trebui să justifice decizia de a amâna sau a nu lua măsuri de gestionare pentru conservarea speciilor vizate, a speciilor asociate sau dependente, precum și a speciilor care nu sunt vizate și a mediului acestora;

(22) prin „stat membru care are un interes direct de gestionare” se înțelege un stat membru care are un interes care constă fie din posibilități de pescuit, fie dintr-o activitate de pescuit care se desfășoară în zona economică exclusivă a statului membru în cauză sau, în Marea Mediterană, dintr-o activitate de pescuit tradițională în marea liberă;

(...)

Articolul 11

Măsuri de conservare necesare pentru respectarea obligațiilor care decurg din legislația Uniunii în domeniul mediului

1. Statele membre sunt împuternicite să adopte măsuri de conservare care să nu afecteze navele de pescuit aparținând altor state membre și care sunt aplicabile apelor aflate sub suveranitatea sau jurisdicția acestora și care sunt necesare în scopul respectării obligațiilor care le revin în temeiul articolului 13 alineatul (4) din Directiva 2008/56/CE, al articolului 4 din Directiva 2009/147/CE, sau al articolului 6 din Directiva 92/43/CEE, cu condiția ca acele măsuri să fie compatibile cu obiectivele prevăzute la articolul 2 din prezentul regulament, să îndeplinească obiectivele legislației relevante a Uniunii pe care intenționează să le pună în aplicare și să fie cel puțin la fel de severe ca măsurile prevăzute în legislația Uniunii.

2. În cazul în care un stat membru („statul membru inițiator”) consideră că este necesară adoptarea de măsuri în scopul respectării obligațiilor menționate la alineatul (1) și alte state membre au un interes direct de gestionare a pescuitului care urmează să fie afectat de astfel de măsuri, Comisia este împuternicită să adopte aceste

măsuri, la cerere, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 46. În acest sens, articolul 18 alineatele (1)-(4) și alineatul (6) se aplică *mutatis mutandis*.

3. Statul membru inițiator pune la dispoziția Comisiei și a celorlalte state membre care au un interes direct de gestionare informațiile relevante în legătură cu măsurile necesare, inclusiv motivele, dovezile științifice pe care se bazează și detaliile privind punerea în aplicare în practică și asigurarea respectării normelor. Statul membru inițiator și celelalte state membre care au un interes direct de gestionare pot prezenta o recomandare comună menționată la articolul 18 alineatul (1) în termen de șase luni de la punerea la dispoziție a unor informații suficiente. Comisia adoptă măsurile, luând în considerare orice avize științifice disponibile, în termen de trei luni de la primirea unei solicitări complete.

În cazul în care nu se ajunge la un acord al tuturor statelor membre privind o recomandare comună care să fie trimisă Comisiei în conformitate cu primul paragraf în termenul prevăzut în acel paragraf, sau în cazul în care recomandarea comună este considerată necompatibilă cu cerințele menționate la alineatul (1), Comisia poate înainta o propunere în conformitate cu tratatul.

4. Prin derogare de la alineatul (3), în absența unei recomandări comune menționate la alineatul (3), în situații de urgență, Comisia adoptă măsurile. Comisia ia doar acele măsuri fără de care este pusă în pericol realizarea obiectivelor asociate cu stabilirea respectivelor măsuri de conservare, în conformitate cu directivele menționate la alineatul (1) și cu intențiile statului membru.

5. Măsurile menționate la alineatul (4) se aplică pentru o perioadă maximă de 12 luni care poate fi prelungită cu maxim 12 luni în cazul în care condițiile prevăzute la acel alineat există în continuare.

6. Comisia facilitează cooperarea dintre statul membru în cauză și celelalte state membre care au un interes direct de gestionare a pescuitului vizat în cadrul procesului de punere în aplicare și de asigurare a respectării măsurilor adoptate în temeiul alineatelor (2), (3) și (4).

(...)

Articolul 18

Cooperarea regională în privința măsurilor de conservare

1. În cazul în care Comisia i se conferă competența, inclusiv printr-un plan multianual elaborate în temeiul articolelor 9 și 10, precum și în cazurile prevăzute la articolele 11 și 15 alineatul (6), de a adopta măsuri prin intermediul actelor delegate sau al actelor de punere în aplicare în ceea ce privește o măsură de conservare a Uniunii care se aplică unei zone geografice relevante, statele membre cu un interes direct de gestionare afectat de măsurile respective, pot conveni, într-un termen care urmează să fie prevăzut în măsura de conservare și/sau în planul multianual relevant, să transmită recomandări comune vizând îndeplinirea obiectivelor măsurilor de conservare relevante ale Uniunii,

ale planurilor multianuale sau ale planurilor specifice privind obligația de debarcare. Comisia nu adoptă niciunul dintre actele delegate sau de punere în aplicare respective înainte de expirarea termenului pentru transmiterea recomandărilor comune de către statele membre.

2. În sensul alineatului (1), statele membre cu un interes direct de gestionare afectat de măsurile menționate la alineatul (1) cooperează în ceea ce privește formularea unor recomandări comune. Acestea consultă, de asemenea, consiliul consultativ/consiliile consultative relevant/relevante. Comisia facilitează cooperarea dintre statele membre, inclusiv, după caz, prin asigurarea posibilității de a obține un sprijin științific din partea organismelor științifice competente.

3. În cazul în care se înaintează o recomandare comună în temeiul alineatului (1), Comisiei poate adopta respectivele măsuri prin intermediul actelor delegate sau al actelor de punere în aplicare, cu condiția ca respectiva recomandare să fie compatibilă cu măsura de conservare relevantă și/sau cu planul multianual.

4. În cazul în care măsura de conservare se aplică unui stoc de pește specific, partajat cu țări terțe și gestionat de organizații multilaterale de pescuit sau în temeiul unor acorduri bilaterale sau multilaterale, Uniunea depune eforturi pentru a conveni cu partenerii relevanți asupra măsurilor necesare în scopul îndeplinirii obiectivelor prevăzute la articolul 2.

5. Statele membre se asigură că recomandările comune privind măsurile de conservare care urmează să fie adoptate în temeiul alineatului (1) se bazează pe cele mai bune avize științifice disponibile și îndeplinesc toate cerințele următoare:

(a) sunt compatibile cu obiectivele prevăzute la articolul 2;

(b) sunt compatibile cu domeniul de aplicare și obiectivele măsurii de conservare relevante;

(c) sunt compatibile cu domeniul de aplicare și îndeplinesc, în mod eficace, obiectivele și țintele cuantificabile stabilite în planul multianual relevant;

(d) sunt cel puțin la fel de severe ca măsurile prevăzute în legislația Uniunii.

6. Dacă nu toate statele membre reușesc să convină asupra recomandărilor comune care urmează să fie transmise Comisiei în conformitate cu alineatul (1) într-un termen stabilit sau dacă recomandările comune privind măsurile de conservare nu sunt considerate compatibile cu obiectivele și țintele cuantificabile ale măsurilor de conservare în cauză, Comisia poate înainta o propunere de măsuri corespunzătoare în conformitate cu tratatul.

7. Pe lângă cazurile menționate la alineatul (1), statele membre cu un interes direct de gestionare a pescuitului într-o zonă delimitată geografic pot, de asemenea, elabora recomandări comune adresate Comisiei privind măsurile care urmează să fie propuse sau adoptate de aceasta.

8. *Ca metodă suplimentară sau alternativă de cooperare regională, printr-o măsură de conservare a Uniunii care se aplică unei zone geografice relevante, inclusiv un plan multianual stabilit în conformitate cu articolele 9 și 10, statele membre vor fi împuternicite să adopte, într-un termen stabilit, măsuri care aduc precizări suplimentare la măsura de conservare respectivă. Statele membre vizate cooperează strâns în vederea adoptării unor astfel de măsuri. Alineatele (2), (4) și (5) din prezentul articol se aplică mutatis mutandis. Se asociază Comisia, iar observațiile acesteia sunt luate în considerare. Statul membru poate adopta respectivele măsuri naționale proprii numai dacă toate statele membre vizate ajung la un acord cu privire la conținutul măsurilor. În cazul în care consideră că o anumită măsură a unui stat membru nu se conformează condițiilor prevăzute în măsura de conservare relevantă, și sub rezerva furnizării motivelor relevante, Comisia poate să solicite statului membru vizat să modifice sau să abroge respectiva măsură.*

(...)

Articolul 26

Consultarea organismelor științifice

Comisia consultă organismele științifice corespunzătoare. CSTEP este consultat, după caz, cu privire la chestiuni ce țin de conservarea și gestionarea resurselor marine vii, inclusiv cu privire la considerente de natură biologică, economică, ecologică, socială și tehnică. Consultările organismelor științifice țin cont de buna gestionare a fondurilor publice, în scopul de a evita dublarea activității respectivelor organisme.

Articolul 6 din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică

Articolul 6

1. *Pentru ariile speciale de conservare, statele membre adoptă măsurile de conservare necesare, inclusiv, după caz, planuri de gestionare adecvate, speciale sau incluse în alte planuri de dezvoltare, precum și actele administrative sau clauzele contractuale adecvate în conformitate cu necesitățile ecologice ale tipurilor de habitate naturale din anexa I sau ale speciilor din anexa II prezente pe teritoriul respectivelor situri.*

2. *Statele membre iau măsurile necesare pentru a evita, pe teritoriul ariilor speciale de conservare, deteriorarea habitatelor naturale și a habitatelor speciilor, precum și perturbarea speciilor pentru care au fost desemnate respectivele arii, în măsura în care perturbările respective ar putea fi relevante în sensul obiectivelor prezentei directive.*

3. *Orice plan sau proiect care nu are o legătură directă cu sau nu este necesar pentru gestionarea sitului, dar care ar putea afecta în mod semnificativ aria, per se sau în combinație cu alte planuri sau proiecte, trebuie supus unei evaluări corespunzătoare a efectelor potențiale asupra sitului, în funcție de obiectivele de conservare ale acestuia din urmă. În funcție de concluziile evaluării respective și în conformitate cu dispozițiile alineatului (4), autoritățile naționale competente aprobă planul sau proiectul doar după*

ce au constatat că nu are efecte negative asupra integrității sitului respectiv și, după caz, după ce au consultat opinia publică.

4. Dacă, în ciuda unui rezultat negativ al evaluării efectelor asupra sitului și în lipsa unei soluții alternative, planul sau proiectul trebuie realizat, cu toate acestea, din motive cruciale de interes public major, inclusiv din rațiuni de ordin social sau economic, statul membru ia toate măsurile compensatorii necesare pentru a proteja coerența globală a sistemului Natura 2000. Statul membru informează Comisia cu privire la măsurile compensatorii adoptate.

În cazul în care situl respectiv adăpostește un tip de habitat natural prioritar și/sau o specie prioritară, singurele considerente care pot fi invocate sunt cele legate de sănătatea sau siguranța publică, de anumite consecințe benefice de importanță majoră pentru mediu sau, ca urmare a avizului Comisiei, de alte motive cruciale de interes public major.

Articolul 4 din Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice

Articolul 4

1. Speciile menționate în anexa I constituie obiectul unor măsuri speciale de conservare a habitatelor acestora pentru a li se asigura supraviețuirea și reproducerea în aria de răspândire.

În acest context, se ține seama de următoarele specii de păsări:

(a) specii pe cale de dispariție;

(b) specii vulnerabile la anumite schimbări ale habitatului lor;

(c) specii considerate rare din cauza efectivului redus al populațiilor sau a distribuției locale limitate;

(d) alte specii care necesită o atenție specială din cauza naturii specifice a habitatului lor.

Tendențele și variațiile efectivului populațiilor sunt luate în considerare ca bază pentru evaluare.

Statele membre clasifică în special cele mai adecvate teritorii, ca număr și suprafață, ca arii de protecție specială pentru conservarea acestor specii, ținând seama de condițiile de protecție din zona geografică maritimă și de uscat în care se aplică prezenta directivă.

2. Statele membre iau măsuri similare pentru speciile migratoare care apar în mod regulat și nu sunt cuprinse în anexa I, având în vedere nevoia acestora de protecție în

zona geografică maritimă și de uscat în care se aplică prezenta directivă, în ceea ce privește zonele de înmulțire, arealul de schimbare a penelor și zonele de hibernare a acestor specii, precum și punctele de popas de-a lungul rutelor lor de migrare. În acest scop, statele membre acordă o atenție specială protecției zonelor umede, în special zonelor umede de importanță internațională.

3. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile relevante pentru ca aceasta să poată lua inițiativele corespunzătoare în vederea coordonării necesare pentru ca zonele menționate anterior la alineatele (1) și (2) să formeze un tot unitar care să îndeplinească cerințele de protecție pentru acele specii în zona geografică maritimă și de uscat în care se aplică prezenta directivă.

4. Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a evita, în zonele de protecție menționate la alineatele (1) și (2), poluarea sau deteriorarea habitatelor sau orice alt efect negativ asupra păsărilor, în măsura în care acestea au relevanță în contextul obiectivelor prezentului articol. Statele membre depun eforturi pentru a evita poluarea sau deteriorarea habitatelor și în afara zonelor de protecție.

Articolul 13 alineatul (4) din Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru Strategia pentru mediul marin)

4. Programele de măsuri stabilite în conformitate cu prezentul articol cuprind măsuri de protecție spațială, contribuind la rețele coerente și reprezentative de zone marine protejate, cuprinzând în mod adecvat diversitatea ecosistemelor componente, ca de exemplu zone speciale de conservare în sensul Directivei „Habitat”, zone de protecție speciale în sensul Directivei „Păsări” și zone marine protejate, astfel cum au fost convenite de Comunitate sau de statele membre interesate, în cadrul acordurilor internaționale sau regionale la care acestea sunt părți.